

Arrest

nr. 224 471 van 30 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat V. HERMANS *loco* advocaat K. TERMONIA en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 oktober 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 november 2015 om internationale bescherming. Op 22 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 januari 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Chahardi, gelegen in het district Batikot, in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine. U behaalde in jawza 1394 Afghaanse kalender (AK), juni 2015 Gregoriaanse kalender (GK), uw bachelordiploma aan de universiteit van Nangarhar. U bent gehuwd in maart 2010 met S. S. (...) en u heeft twee zonen. Uw echtgenote woont in uw dorp bij uw schoonvader.

Het laatste jaar van uw studies kreeg u de kans te starten als lokale reporter voor Spin Ghar radio. U rapporteerde over gebeurtenissen en incidenten die plaatsvonden in het lagere gedeelte van Batikot. Op een dag vernam u dat de taliban chauffeurs van de weg gehaald hadden en gevangen hadden genomen. Dit gebeurde in de bazaar van Chahardi. U ging erheen en had een gesprek met de taliban commandant, mawlawi H. (...), waarna u ook een paar minuten met de gevangenen zelf sprak. Dezelfde avond werd het voertuig van de taliban aangevallen door een drone en kwam mawlawi H. (...) en drie van zijn talibs om het leven. Enige tijd later was u aan het bellen in de bazar toen er twee motorrijders kwamen aangereden. Ze vroegen uw telefoon, belden elk nummer in uw telefoon en wisten vervolgens al uw nummers. Vervolgens ontving u via de imam van uw dorp een brief van de taliban met de boodschap dat u zich moest aanmelden en dat de rechtbank een shariabeslissing moest uitspreken. Op een dag werd er ook op de universiteit een dreiging uitgesproken ten aanzien van de mensen die voor de overheid werkzaam waren. U heeft vervolgens de nacht doorgebracht in Jalalabad bij een kennis uit uw dorp. Een maand na de eerste brief brachten ze vervolgens een brief aan uw moeder, waarin geschreven stond dat u zich niet had aangemeld en u ook niet gestopt was met uw job. Ze dreigden ermee u in de put van de hel te steken mochten ze u kunnen vangen. Toen ze een volgende keer langskwamen, hebben ze uw oom langs moederszijde geketend en geslagen, terwijl ze naar u vroegen. Zelf verbleef u op dat moment in het huis van uw schoonvader. Na dit incident met uw oom bent u naar Jalalabad vertrokken en heeft u uw reis voorbereid. Uw oom langs vaderszijde bezorgde u een paspoort.

U vloog op 20 juni 2015 van Kabul naar Iran en u kwam aan in België op 30 oktober 2015. U vroeg asiel aan op 5 november 2015.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een aanbevelingsbrief van Spin Ghar radio, twee dreigbrieven van de taliban, uw puntenlijst van de universiteit, uw diploma, een certificaat van een taalopleiding Engels, een puntenlijst van uw middelbare school, een badge van Spin Ghar radio, verschillende foto's die getrokken zijn tijdens uw verdediging van uw thesis over tuberculose en de omslag waarin al deze documenten zijn verzonden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U weet in eerste instantie niet te overtuigen dat u daadwerkelijk heeft gewerkt als lokale reporter voor Spin Ghar radio. Het lukt u immers niet op een doorleefde en gedetailleerde wijze te vertellen over incidenten waarover u persoonlijk heeft gerapporteerd in uw regio. Als lokale correspondent mag er immers verwacht worden dat u de persoon bij uitstek bent om tot in de details over de gebeurtenissen waarover u reportages heeft gemaakt te vertellen. Gevraagd te vertellen over de eerste reportage die u heeft gemaakt, vertelt u over een jongen en een meisje die waren gedood door de taliban, maar lukt het u duidelijk niet om meer details weer te geven over uw eerste opdracht voor Spin Ghar radio (gehoorverslag CGVS II, dd. 21 september 2017, p. 5). Het enige wat u als lokale reporter bent te weten gekomen is dat een jongen en een meisje waren gevlucht en de taliban hen had gevangen genomen, meer informatie over uw eerste opdracht bij de radio weet u niet te geven (CGVS II, p. 5-6). U vertelt vervolgens dat u heeft gerapporteerd over een incident in een naburig dorp waar een vrouw haar schoonbroer had gedood. U vertelt dat u naar de locatie bent gegaan en u met de burens heeft gesproken over de afwezige echtgenoot. Bijgevolg is het opmerkelijk dat uw informatie die u zogenaamd bent gaan vergaren in de onmiddellijke omgeving van deze gebeurtenis wel enorm beperkt is. U weet dat de man in een ver land was, maar waarom, waar en sinds wanneer deze persoon in het buitenland verbleef, dat bent u als reporter niet te weten gekomen (CGVS II, p. 6). En ook de reden van de moord

is u onbekend gebleven, aangezien u niet kon praten met de vrouw (CGVS II, p. 6). Uw kennis over incidenten die hebben plaatsgevonden in uw regio is zo beperkt en bijzonder weinig gedetailleerd, terwijl er net van een lokale reporter mag verwacht worden dat hij de algemene kennis weet te overstijgen. Bijgevolg kan er weinig geloof worden gehecht dat u effectief als reporter in Batikot over deze gebeurtenissen heeft gerapporteerd.

Ook is uw kennis over uw verantwoordelijke van Spin Ghar radio zeer karig. U kent wel zijn naam, namelijk A. S. H. (...) (CGVS II, p. 3), maar daar houdt uw kennis over uw voormalige baas op. U zegt zelf dat u niet veel weet over hem, enkel dat hij een student was en ook betrokken was bij de radio (CGVS II, p. 3). U voegt eraan toe dat u wel weet dat hij uit een dorp in Batikot was, maar u niet weet te preciseren uit welk dorp (CGVS II, p. 4), en ook over hetgeen hij voor zijn aanstelling bij de radio deed of over zijn huidige positie, dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS II, p. 4). Naast de vaststelling dat het opmerkelijk is dat uw kennis over uw leidinggevende beperkt is, weten ook uw verklaringen over eventuele collega's niet te overtuigen dat u werkelijk als reporter voor de radio heeft gewerkt. Zo verklaart u op een bepaald moment een telefoonnummer ontvangen te hebben via messenger van een zekere collega R. (...) (CGVS II, p. 4). U beschouwde hem in het verleden als een vriend met wie u soms sprak, en u vermoedt dat hij u uit nieuwsgierigheid had gecontacteerd om te weten waar u precies was (CGVS II, p. 4). Het is dan ook opmerkelijk dat deze persoon die u via messenger had proberen te contacteren, niet meer heeft kunnen bereiken aangezien u zijn nummer was vergeten, u geen contact met hem heeft via facebook, zijn nummer vervolgens was verloren en tot slot zijn internet was verbroken (CGVS II, p. 4), hetgeen een opmerkelijke samenloop van omstandigheden is (CGVS II, p. 4). Nog minder geloofwaardig is dat u zelfs niet weet voor welk district deze collega/vriend van u aan de slag was als reporter (CGVS II, p. 4). Er mag verwacht worden dat de regio waarin u tewerkgesteld bent één van de eerste zaken is die collega's onderling aan elkaar vertellen. Over andere verantwoordelijken bij Spin Ghar radio weet u ook niets meer te vertellen, naar eigen zeggen omdat u er niet vaak kwam (CGVS II, p. 4). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wat u weet te vertellen over andere collega's die in de problemen zijn gekomen omwille van de job als radioreporter, noemt u A. A. W. (...), uw collega die als reporter werkzaam was in het andere deel van Batikot (CGVS II, p. 13-14). Gevraagd om iets meer te vertellen over deze persoon, komt u echter niet verder dan enkele algemeenheden op te sommen, namelijk dat hij gedood was door de taliban en hij getalenteerd en moedig was (CGVS II, p. 14). Meer blijkt u over uw meest nabije collega duidelijk niet te weten, niet sinds wanneer hij aan de slag was en niets over zijn persoonlijkheid (CGVS II, p. 14,15). De problemen waarover u het met hem had aan de telefoon, namelijk de veiligheidssituatie en het feit dat er gevechten waren, kunnen niet als een doorleefde conversatie worden aanzien van twee directe collega's (CGVS II, p. 14). Bovendien is het opmerkelijk dat u geen enkele veiligheidsmaatregel heeft getroffen nadat uw nabije collega was doodgeschoten in Batikot, behalve dat u elke seconde bang was (CGVS II, p. 14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u weet heeft van andere collega's die problemen hebben gehad omwille van hun job als journalist, blijkt u dit niet te weten aangezien u er geen contact mee had (CGVS II, p. 15). Er dient ook te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de verschillende bezoeken die u bracht aan Spin Ghar Radio wel danig verschillend zijn. Zo beweerde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u driemaal naar het radiostation zelf bent geweest, één keer om uw contract te tekenen, één keer toen er een advertentie was aangekondigd en één keer toen er foto's van u werden gemaakt in de studio (CGVS I, p. 25). Tijdens uw tweede gehoor beweert u echter dat u twaalf tot dertien keer naar het radiostation bent geweest, namelijk één keer toen u bent aangenomen, vervolgens regelmatig om uw loon te gaan ophalen, één keer voor een uitzending van buitenlandse troepen en eens toen er een seminarie was (CGVS II, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid blijft u echter bij uw bewering dat u twaalf tot dertien keer naar het radiostation bent geweest, en ontkent u dat u tijdens het eerste gehoor heeft gezegd dat u slechts twee tot drie keer naar het radiostation bent geweest (CGVS II, p. 15). Echter, het louter ontkennen van vorige verklaringen, doet geen afbreuk aan deze duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien is het opmerkelijk dat een reporter die zijn land is moeten ontvluchten omwille van zijn job, geen weet heeft van het bestaan van een Afghaanse NGO die zich inzet voor journalisten en vrije meningsuiting (CGVS II, p. 15), en dat u bovendien nog nooit heeft gehoord van Mujeeb Khalvatgar, een professionele journalist die zich de voorbije jaren inzette voor de rechten van Afghaanse journalisten (CGVS II, p. 15). Ook is het opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat u reporter was voor Batikot en Rodat (vragenlijst CGVS, dd. 8 juni 2016, vraag 5), hoewel u tijdens uw gehoor op het CGVS enkel verantwoordelijk bleek voor een gedeelte van Batikot (CGVS I, p. 15). Gevraagd of u ook in Rodat werkzaam was, antwoordt u ontkennend (CGVS II, p. 6).

Alles bij elkaar genomen heeft u niet weten te overtuigen dat u werkzaam bent geweest als lokale radioreporter in Batikot, waardoor er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten, die hier duidelijk aan gelinkt zijn.

Bovendien slaagt u er niet in te overtuigen dat uw problemen zijn gestart nadat u een reportage had gemaakt over de commandant van de taliban in Batikot (CGVS II, p. 8). Uw kennis over deze talibanleider is immers uiterst summier, zeker voor een lokale journalist die beweert deze talib persoonlijk geïnterviewd te hebben. U weet dat hij mensen gevangen nam op snelwegen (CGVS II, p. 8) en dat hij geen lokaal accent had (CGVS II, p. 8), maar hier houdt uw kennis op. Gevraagd wat u kunt vertellen over H. (...), weet u dat hij een commandant was en dat hij werkte in Batikot (CGVS I, p. 24). Over zijn origine weet u niets te vertellen, noch over de activiteiten waarbij hij betrokken was, aangezien u niet kon weten wie wie was (CGVS I, p. 24; CGVS II, p.9). Uw kennis over de talibancommandant in uw regio, die gestorven is de nacht nadat u met hem een interview had gehad, is dermate vaag en weinig doorleefd dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u omwille van uw interview met deze commandant Afghanistan heeft moeten verlaten.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het verloop van dit bewuste interview met Mawlawi H. (...). Zo vertelde u tijdens het eerste gehoor dat u eerst met de commandant sprak en u vervolgens drie tot vier minuten met de gevangen genomen chauffeurs kon spreken (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede gehoor vertelde u echter dat u onmiddellijk naar het voertuig ging waar de gevangenen inzaten (CGVS II, p. 9), en u enkel hallo en salam kon zeggen tegen deze chauffeurs (CGVS II, p. 10), aangezien mawlawi H. (...) u onmiddellijk vroeg weg te gaan en u naar hem te brengen (CGVS II, p. 10), waarna u vervolgens sprak met Mawlawi H. (...) (CGVS II, p. 10). Gevraagd of u na het gehoor nog gesproken heeft met de gevangen genomen chauffeurs, beweert u dat u na het interview met niemand anders heeft gesproken (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen tussen het eerste en tweede gehoor bijgevolg verschillend zijn, blijft u erbij dat u eerst dag heeft gezegd aan de chauffeurs. U voegt er bovendien aan toe dat u tijdens het eerste gehoor meer informatie gaf over de chauffeurs, bijvoorbeeld dat deze meestal van Logar kwamen (CGVS II, p. 11), hetgeen eveneens niet klopt, aangezien u tijdens het eerste gehoor enkel heeft verteld dat deze mensen niet uit Batikot afkomstig waren (CGVS I, p. 22). Ook vertelde u tijdens het eerste gehoor dat u met verschillende talibancommandanten had gesproken. U geeft als voorbeeld dat u een gesprek had met een commandant nadat er een jongen en een meisje waren neergestoken, en u vermoedt dat u met deze commandant mocht spreken opdat u een boodschap de wereld in zou sturen en de bevolking van dergelijk gedrag in de toekomst zou weerhouden (CGVS I, p. 23). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met uw verklaring dat u reeds met andere commandanten had gesproken, ontkent u dit opnieuw en beweert u dit niet gedaan te hebben (CGVS II, p. 10). Deze duidelijk tegenstrijdigheden tonen aan dat u geen reportages heeft gemaakt, noch over Mawlawi H. (...), noch over andere talibancommandanten.

Daarenboven zijn er ook enkele opmerkelijke verschillen in de chronologie van de verschillende bedreigingen die hebben plaatsgevonden na de dood van mawlawi H. (...). Zo beweert u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban zijn langsgesproken met een tweede dreigbrief, die ze aan uw moeder gaven en dat bij het volgende bezoek de taliban uw oom meenamen, hem hebben geslagen en hem vervolgens hebben vrijgelaten, waarna u besloot het land te verlaten (verklaring CGVS, dd. 8 juni 2016, vraag 5). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS vertelt u echter dat u een tweede brief had ontvangen nadat ze uw oom hadden geslagen, en dat u deze brief had ontvangen een maand na het incident met uw oom (CGVS II, p. 13). Indien u daadwerkelijk verschillende keren bedreigd bent geweest door de taliban, mag er verwacht worden dat u nog weet in welke volgorde deze bedreigingen hebben plaatsgevonden, en dat u zeker weet welke gebeurtenis de aanleiding is geweest voor uw vertrek uit Afghanistan. De vaststelling dat u duidelijk niet weet of de tweede talibanbrief, dan wel de taliban die uw oom had geslagen, aan de basis heeft gelegen van uw vlucht uit Afghanistan, tonen duidelijk aan dat u niet naar aanleiding van deze feiten uw land heeft ontvlucht.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden als lokale reporter voor Spin Gar Radio en bijgevolg ook niet aan uw problemen met de taliban die u door deze activiteiten zou hebben gekregen, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen man die in de stad Jalalabad vier jaar gestudeerd heeft aan de universiteit (CGVS I, p. 4). U bent in 2015, kort voor uw vertrek uit Afghanistan afgestudeerd als bachelor chemie. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat u door uw universitaire studies in Jalalabad als hooggeschoolde man niet alleen een gunstige positie heeft op de arbeidsmarkt maar ook dat u voldoende vertrouwd bent met deze stad om er bij terugkeer opnieuw een leven op te bouwen. U beweert dat u tijdens uw studies kon rekenen op uw vrienden om bij te logeren (CGVS II, p. 15), waaruit kan verondersteld worden dat u bij uw terugkeer opnieuw ook op uw netwerk zal kunnen terugvallen. Daarnaast blijkt ook uit uw facebookconnecties (zie administratief dossier) dat u wel degelijk over een ruim netwerk aan vrienden heeft die nog woonachtig en werkzaam zijn in de stad Jalalabad. Daarenboven beweert u dat ook uw broer momenteel een opleiding volgt aan de universiteit, waardoor er kan verwacht worden dat uw broer eveneens vertrouwd is met Jalalabad (CGVS I, p. 6) en hij u bij uw terugkeer ook kan helpen bij uw re-integratie.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat op het moment dat u in het vizier bent van de taliban, u nergens anders meer veilig bent. U voegde hieraan toe dat uw collega die verhuisd is naar Jalalabad, eveneens is meegenomen door de taliban (CGVS II, p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, noch aan uw bewering dat u een collega was van A. A. W. (...), zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit, maar mist bewijskracht inzake uw asielmotieven. Uw certificaten van de universiteit, uw puntenlijsten van uw middelbare school en de universiteit, uw certificaat van een opleiding Engels en de foto's van het seminarie waarop u uw thesis voorstelde, tonen uw onderwijsniveau aan, maar zeggen niets over uw job als radioreporter, noch over uw problemen. De documenten van Spin Ghar Radio en de brieven van de taliban kunnen enkel ondersteuning bieden bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet aan de orde is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten in het algemeen erg onzeker zijn en corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten (zie informatie in administratief dossier). De omslag waarin de documenten uit Afghanistan zijn verstuurd, zeggen eveneens niets over uw problemen in uw geboorteland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 22 januari 2018 zegt:

"Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden als lokale reporter voor Spin Gar Radio en bijgevolg ook niet aan uw problemen met de taliban die u door deze activiteiten zou hebben gekregen, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend."

Terwijl overeenkomstig artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

"(...)"

Dat de verwerende partij verzoekers asielaanvraag hoegenaamd niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordeelt en dat zowel punt b) als punt c) van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, door de bestreden beslissing geschonden worden.

Dat punt b) van bovengenoemd K.B. bepaalt dat er met de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten rekening dient gehouden te worden en dat de bestreden beslissing hierbij in gebreke blijft.

Dat punt c) van artikel 27 van het K.B. bepaalt dat er met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker rekening gehouden te worden en dat de bestreden beslissing hierbij in gebreke blijft.

Dat verzoeker volgende documenten kon voorleggen:

- originele taskara van zichzelf
- aanbevelingsbrief van Spin Ghar Radio
- twee dreigbrieven van de taliban
- puntenlijst en diploma van de universiteit
- certificaat van een taalopleiding Engels
- puntenlijst van de middelbare school
- badge van Spin Ghar Radio
- foto's van zijn thesisverdediging

Dat de combinatie van al deze documenten toch minstens een indicatie is dat verzoeker de waarheid sprak betreffende zijn leven als universitair geschoolde amateurreporter voor het lokale radiostation Spin Ghar Radio in het district Batikot.

Dat de verwerende partij beweert dat verzoekers job als reporter voor Spin Ghar Radio niet geloofwaardig is omdat hij te weinig informatie kon verstrekken over bepaalde reportages die hij gemaakt heeft en over zijn oversten en collega's bij deze zender. Hierbij gaat de verwerende partij echter voorbij aan verzoekers verklaringen, die zijn zogenaamd beperkte kennis in een ander daglicht plaatsen en waarmee het CGVS geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Dat verzoeker helemaal geen professioneel opgeleide journalist was op het moment dat hij reportages maakte voor Spin Ghar Radio, maar een laatstejaarsstudent chemie en biologie aan de universiteit van

Nangarhar die wat geld wilde bijverdienen om zijn studies te bekostigen. Dit wil zeggen dat hij geen journalistiek gestudeerd heeft, nauwelijks praktijkervaring heeft en dus ook niet de basiskennis heeft die van een professionele journalist kan verwacht worden. Het was een soort tijdelijke studentenjob waar hij toevallig was ingerold via zijn vriend B. (...). Verzoeker gaf dit zelf aan zoals af te leiden valt uit verschillende passages van beide gehoorverslagen:

1. Gehoorverslag CGVS I (03/02/2017. stuk 2 in bijlage). blz 4/28:

(...)

2. Gehoorverslag CGVS I. blz 19/28:

(...)

3. Gehoorverslag CGVS I. blz 21/28:

(...)

4. Gehoorverslag CGVS II (21/09/2017. stuk 3 in bijlage), blz 3/17:

(...)

5. Gehoorverslag CGVS II. blz 4/17:

(...)

Dat de verwerende partij verzoekers asielrelaas benadert als het verhaal van een professionele Afghaanse journalist. Verzoeker heeft nochtans meermaals gezegd dat dit slechts een halftijdse studentenjob was en dat hij dan ook niet de kennis en de expertise heeft van een echte journalist. In de bestreden beslissing wordt verzoeker dan ook geheel onterecht afgerekend op zijn gebrek aan kennis in verband met enkele reportages die hij gemaakt heeft. Vooral wanneer het gaat om verzoekers eerste twee reportages (zijn allereerste ervaring met journalistiek!) is de verwerende partij veel te streng in haar oordeel wanneer ze aangeeft dat verzoeker geen reporter kan geweest zijn omdat hij te weinig weet over de desbetreffende onderwerpen:

"Uw kennis over incidenten die hebben plaatsgevonden in uw regio is zo beperkt en bijzonder weinig gedetailleerd, terwijl er net van een lokale reporter mag verwacht worden dat hij de algemene kennis weet te overstijgen."

Dat bovenstaande tekst betrekking heeft op verzoekers allereerste ervaringen met journalistiek en dat er van iemand met zo weinig ervaring onmogelijk kan verwacht worden dat hij reeds professionele journalistieke vragen kan stellen waardoor hij alles te weten komt over zijn onderwerp. Verzoekers vraagstelling was inderdaad oppervlakkig, maar dit is te wijten aan het feit dat hij een gewone student was die door Spin Ghar Radio werd aangenomen omwille van het loutere feit dat ze iemand nodig hadden die afkomstig was uit de streek rond Chahardi (lager Batikot), niet omwille van zijn journalistieke vaardigheden. Journalistiek is een vak op zich dat op zo'n korte tijd niet aangeleerd kan worden. Toch kon verzoeker heel wat informatie verschaffen over de onderwerpen waarover hij reportages maakte die enkel iemand die daadwerkelijk ter plekke was kon geweten hebben:

- Eerste reportage: Om 9 uur 's morgens kondigde de plaatselijke taliban in het dorp Gondiani aan dat zij een jongen en een meisje gedood hadden die beiden op de vlucht waren. Het lichaam van het meisje werd teruggegeven aan haar familie terwijl het lichaam van de jongen naar het districtshuis werd gebracht omdat niemand wist uit welk dorp hij afkomstig was.

- Tweede reportage: In het dorp Takya Qalai had een vrouw de broer van haar echtgenoot, die in het buitenland verbleef, gedood. Zij schoot hem neer vanop het balkon van de eerste verdieping toen hij in de tuin stond. Toen verzoeker ter plekke kwam was de vrouw reeds gearresteerd door de taliban.

Dat verzoeker tevens heel wat wist te vertellen over zijn overste bij Spin Ghar Radio, maar dat deze kennis om één of andere reden als "beperkt" werd beschouwd door de verwerende partij. Hij wist zijn volledige naam (A. S. H. (...)), hij wist dat het een student was aan een private universiteit, hij kende al zijn verantwoordelijkheden en wist dat hij ook uit Batikot afkomstig was. Aangezien verzoeker slechts een deeltijdse amateur was die veelal ter plaatse met de mensen ging praten en slechts heel zelden in de studio van Spin Ghar Radio kwam, mag het toch niet verbazen dat hij niet alles weet over het privéleven van zijn baas? Verzoeker heeft hem slechts enkele keren ontmoet en kwam alleen naar de studio om zijn loon op te halen. Ook herkende hij onmiddellijk de naam van de eerste directeur van Spin Ghar Radio, de heer B. (...), die op het moment dat verzoeker daar werkte verantwoordelijk was voor de jeugdorganisatie van Spin Ghar Radio en wist hij de HR verantwoordelijke bij naam te noemen: A. K. S. (...) (CGVS II, blz 13/17). Zulke zaken weet toch enkel iemand die daadwerkelijk voor deze zender gewerkt heeft?

Dat verzoeker eveneens een door de taliban gedode collega die in het andere deel van Batikot aan het werk was bij naam kon noemen: A. A. W. (...). Hij wist redelijk wat over deze persoon te vertellen (naam, vakgebied, beschuldiging aan zijn adres, dag van overlijden), maar opnieuw stelt de verwerende partij

dat het slechts om "algemeenheden" ging. Verzoeker heeft deze collega enkel via de telefoon gesproken zoals hij zelf aangaf (CGVS II, blz 14/17), dus is het bijzonder vreemd dat het CGVS plots verwacht van verzoeker dat hij gedetailleerde persoonlijke informatie over deze man kan geven.

Dat de verwerende partij verzoeker verwijt dat hij tijdens het eerste interview zei dat hij slechts drie keer naar de studio van Spin Ghar Radio is geweest, terwijl hij tijdens het tweede interview zei dat hij er twaalf tot dertien keer geweest is. Hierbij verliest de verwerende partij uit het oog dat de context van de vraagstelling helemaal anders was bij beide interviews. Tijdens het eerste interview (CGVS I, blz 25/28) ging het om bezoeken aan de zender in de context van de reportages die hij maakte. Er werd eerst gevraagd hoe zij zijn rapporten maakte en aanvullend daarop werd de vraag gesteld "Dus u ging niet naar het radiostation?". In deze context is hij inderdaad maar drie keer naar de studio geweest. Tijdens het tweede interview stelt men letterlijk de vraag hoe lang hij gewerkt heeft bij Sin Ghar Radio en hoeveel keer hij er daadwerkelijk naartoe is geweest (CGVS II, blz 4-5/17). Hierbij hield verzoeker dus ook rekening met de keren dat hij gewoon naar de studio is gegaan om zijn loon op te halen, waardoor het aantal bezoeken beduidend hoger lag.

Dat aan verzoeker, die nogmaals meerdere keren aangaf dat hij slechts een parttime amateur was voor een lokale zender, ook niet verweten kan worden dat hij de Afghaanse NGO voor journalisten en de professionele journalist/activist Mujeeb Khalvatgar niet kende. Men kan van een student die wat bijkluste als reporter toch niet verwachten dat hij reeds volledig mee is met het journalistieke wereldje?

Dat verzoekers kennis betreffende de door hem geïnterviewde talibancommandant Mawlawi H. (...) in de Afghaanse context zeker niet als "summier" kan beschouwd worden, zoals gesteld door de verwerende partij in de bestreden beslissing. Het gaat hier namelijk om een interview met een crimineel wiens gezicht gedurende het interview bedekt was. Welke crimineel gaat zichzelf nu verraden door persoonlijke informatie te verspreiden tijdens een interview met een plaatselijke reporter? Verzoeker wist exact en uitgebreid te beschrijven hoe het interview verliep (CGVS II, blz 9/17), maar kon slechts weinig achtergrondinformatie geven bij Mawlawi H. (...) omdat deze man een door de overheid gezochte crimineel was die zijn ware identiteit verborgen hield.

Dat verzoeker ten slotte niet beweerd heeft dat hij met meerdere talibancommandanten heeft gesproken. Tijdens het eerste interview (CGVS I, blz 23/28) beweerde hij enkel dat hij met "anderen" gesproken heeft, nooit zegt hij daarbij dat die "anderen" ook talibancommandanten van het niveau van H. (...) waren. Opnieuw wordt met verzoekers verklaringen geen rekening gehouden.

Dat de verwerende partij in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag geen rekening houdt met:

- verzoekers neergelegde documenten: badge en aanbevelingsbrief van Spin Ghar Radio, dreigbrieven van de taliban
- verzoekers afgelegde verklaringen: hij gaf meermaals aan dat hij nooit een opleiding journalistiek volgde en dat zijn job bij Spin Ghar Radio een tijdelijke studentenjob was om zijn studies te bekostigen
- verzoekers persoonlijke omstandigheden: aangezien verzoeker een amateurreporter was en dit in zijn verklaringen ook duidelijk aangaf, dient zijn geloofwaardigheid dan ook beoordeeld te worden als amateurreporter en niet als professioneel journalist

Dat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:
"(...)"

Dat verzoeker wel degelijk een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven. Hij kon meerdere originele stukken neerleggen en kon het CGVS probleemloos overtuigen van zijn afkomst uit het dorp Chahardi en van zijn status als student aan de universiteit van Nangarhar.

Dat verzoeker eveneens alle relevante elementen waarover hij beschikt heeft voorgelegd aan de verwerende partij. Wat kon hij nog meer voorleggen dan de dreigbrieven van de taliban en de verschillende officiële documenten die zowel zijn identiteit (taskara), zijn studies (diploma, puntenlijsten, foto's) als zijn job bij Spin Ghar Radio (badge, aanbevelingsbrief) bevestigen?

Dat verzoekers verklaringen samenhangend zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn asielaanvraag. De minieme discrepanties tussen beide gehoren op het CGVS en het gebrek aan diepgaande informatie over de geïnterviewde personen zijn perfect verklaarbaar en te wijten aan verzoekers persoonlijke omstandigheden, alwaar het CGVS in gebreke blijft om met deze omstandigheden rekening te houden.

Dat verzoeker zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend, zoals zichtbaar op zijn bijlage 26 (stuk 4 in bijlage). Hij kwam België binnen op 30 oktober 2015 en werd reeds op 5 november 2017 geregistreerd door de DVZ.

Dat verzoekers aanvraag in grote lijnen geloofwaardig is en dat de kleine discrepanties waarop hij wordt afgerekend disproportioneel worden uitvergroot om toch tot een negatieve beslissing te komen. Verzoeker zou volgens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet altijd het voordeel van de twijfel moeten krijgen en in casu is dit niet gebeurd.

Dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het volgende bepalen:

"(...)"

Dat de verwerende partij haar beslissing weliswaar motiveert, maar dat deze motivatie absoluut niet afdoende is om tot de conclusie te komen dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. Zo wordt op geen enkel moment getwijfeld aan verzoekers afkomst uit het district Batikot in de provincie Nangarhar en aan zijn hogere studies aan de universiteit van Nangarhar, toch twee elementen die essentieel zijn aan het asielrelaas. Enkele vage opmerkingen over verzoekers gebrek aan diepgaande kennis betreffende de onderwerpen waarover hij rapporteerde, zijn niet afdoende om het hele relaas te niet te doen. Verzoeker heeft zelf een perfect logische verklaring hiervoor gegeven, een verklaring die overigens door de verwerende partij compleet genegeerd werd. Er kan namelijk niet verwacht worden van een amateur dat hij dezelfde journalistieke reflexen heeft als een professionele journalist. Verder komt de verwerende partij niet verder dan het uitvergroten van enkele kleine discrepanties tussen beide gehoren op het CGVS (met tussen beide gehoren een tijdsspanne van meer dan een half jaar) en de opmerking dat verzoeker niet genoeg persoonlijke informatie wist te geven over talibancommandant H. (...). Aangezien deze persoon een gezochte crimineel was die zijn ware identiteit verborgen hield, is deze onwetendheid in hoofde van verzoeker zeker niet afdoende om heel het asielrelaas als ongeloofwaardig te beschouwen.

Dat aangezien de opgelegde motivering niet afdoende is, de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Dat de bestreden beslissing artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat verzoeker op eenvoudige wijze naar Jalalabad kan verhuizen, en daar op een veilige manier een nieuw leven kan opbouwen;

Terwijl artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"(...)"

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat verzoekers afkomst uit het district Batikot in de provincie Nangarhar aanleiding kan geven tot de subsidiaire beschermingsstatus:

"Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat."

Dat verzoeker wel degelijk zijn herkomst uit deze gevaarlijke regio heeft bewezen en dat de subsidiaire bescherming dus enkel en alleen niet aan hem kan worden toegekend wanneer er een veilig vestigingsalternatief voorhanden is. In casu beweert de verwerende partij dat de stad Jalalabad voor verzoeker een dergelijk vestigingsalternatief kan zijn.

Dat de stad Jalalabad, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, eveneens onveilig is omwille van willekeurig geweld in een binnenlands gewapend conflict. Zo schetst de Noorse organisatie Landinfo, die zich bezighoudt met het verstrekken van informatie betreffende de herkomstlanden van migranten, het volgende beeld van de stad Jalalabad in een rapport van 16 oktober 2016 (Landinfo Nangarhar Province blz 10-11, stuk 5 in bijlage):
"(...)"

Dat er in de stad Jalalabad dus wel degelijk sprake is van een oorlogssituatie, waarbij burgers het slachtoffer kunnen worden van willekeurig geweld, gewoon omdat ze op de verkeerde plaats op het verkeerde tijdstip aanwezig zijn. Een stad waar dergelijke incidenten plaatsvinden kan toch onmogelijk als een veilig vestigingsalternatief beschouwd worden voor verzoeker?

Dat terreurgroep IS wel degelijk poot aan de grond heeft in Jalalabad en dat dit zeer recentelijk (24 januari 2018) nog werd geïllustreerd met een dodelijke aanval op hulporganisatie 'Save the Children' (stuk 6 in bijlage).

Dat zelfs indien Jalalabad als veilig kan beschouwd worden, quod non, verzoeker reeds verteld heeft over zijn collega A. A. W. (...), die omwille van zijn activiteiten als reporter in Jalalabad door de taliban werd ontvoerd en gedood. Verzoeker loopt dus een groot risico dat hem in Jalalabad hetzelfde lot wacht, zoals hij zelf ook aangeeft op blz 15/17 van het gehoorverslag CGVS II.

Dat artikel 48/5, §4, van de Vreemdelingenwet hierover het volgende zegt:
"(...)"

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met verzoekers persoonlijke omstandigheden wanneer er gesteld wordt dat hij zich probleemloos in Jalalabad kan vestigen.

Dat het CGVS er hier vanuit gaat dat verzoeker zomaar kan verhuizen naar Jalalabad, alwaar hij alleen wat studenten (CGVS II, blz 15/17) kent die hem slechts zeer tijdelijk zouden kunnen opvangen. Geen enkel familielid van hem woont in deze stad. Er wordt hier op geen enkele manier rekening gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden bij een eventuele verhuis naar Jalalabad. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij een onderzoek heeft gevoerd naar de werkelijke verhuismogelijkheden van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing om bovenstaande redenen de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het rapport "Afghanistan: The security situation in Nangarhar province" van LandInfo van 13 oktober 2016 (stuk 5);
- het persbericht "Save the Children attack: 4 killed as ISIS targets charity in Afghanistan" van CNN van 24 januari 2018 (stuk 6).

2.2.2. Op 17 mei 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 25 februari 2019, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 87 en 98-110.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft kunnen overtuigen dat hij werkzaam is geweest als lokale reporter in Batikot, waardoor er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de hieraan gelinkte vervolgingsfeiten, omdat (B) hij er bovendien niet in slaagt te overtuigen dat zijn problemen ontstaan zijn nadat hij een commandant van de taliban in Batikot had geïnterviewd, nu (i) zijn kennis over deze commandant uiterst summier is, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het verloop van dit interview en (iii) er ook enkele opmerkelijke verschillen zijn in de chronologie van de verschillende bedreigingen die hebben plaatsgevonden na de dood van de talibancommandant, omdat (C) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, en omdat (D) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen dervijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit het district Batikot van de provincie Nangarhar en daar gedurende een tiental maanden voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan werkzaam te zijn geweest als lokale reporter voor radio Spin Ghar. Op een dag zou verzoeker in de bazaar van Chahardi hebben vernomen dat de taliban chauffeurs van de weg hadden gehaald en gevangen hadden genomen. Naar aanleiding van dit gebeuren zou verzoeker een gesprek hebben gehad met de verantwoordelijke talibancommandant, mawlawi H. waarin hij deze commandant daarover enkele vragen zou hebben gesteld en daarover vervolgens zou hebben gerapporteerd aan de radio. Diezelfde avond zou een voertuig van de taliban aangevallen zijn door een drone en daarbij zouden mawlawi H. en drie van zijn mannen om het leven zijn gekomen. Verzoeker verklaart dat hij enige tijd later in de bazaar aan het bellen was toen er twee onherkenbare motorrijders langs kwamen gereden die zijn telefoon namen, elk opgeslagen nummer belden en deze nummers vervolgens wisten. Vervolgens zou verzoeker via de imam van zijn dorp een brief van de taliban hebben ontvangen waarin hij wordt beticht van spionage en het hebben van een aandeel in de dood van talibanstrijders. In de brief worden de *malik* en de ouderen van het dorp opgedragen verzoeker te vatten en hem over te leveren aan de taliban om te worden berecht volgens de *sharia*. Sindsdien zou verzoeker op de universiteit in Jalalabad zijn gebleven, waar hij studeerde, en niet meer naar zijn dorp zijn teruggekeerd. Ongeveer een maand na de eerste brief zou de taliban een tweede brief hebben afgeleverd waarin verzoeker met de dood wordt bedreigd. Verzoeker zou op gegeven moment uit Jalalabad zijn teruggekeerd om zijn vrouw en kinderen te zien en naar het huis van zijn schoonvader zijn gegaan. Volgens verzoeker wist de taliban dat hij terug was en kwamen de taliban 's nachts bij hem thuis langs. Daarbij zou zijn oom langs moederszijde geketend en geslagen zijn. Na dit incident zou verzoeker naar Jalalabad zijn gegaan en daar zijn vertrek hebben voorbereid.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht. Nog daargelaten de vraag of hij zijn profiel van reporter voor een lokale radiozender aannemelijk heeft gemaakt, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker niet kan overtuigen wat betreft de problemen die hij zou hebben gekregen met de taliban na een interview met talibancommandant mawlawi H.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat verzoeker bijzonder weinig informatie kon geven over mawlawi H., de talibancommandant die hij zou hebben geïnterviewd. In de bestreden beslissing wordt daarover terecht als volgt overwogen:

“Uw kennis over deze talibanleider is immers uiterst summier, zeker voor een lokale journalist die beweert deze talib persoonlijk geïnterviewd te hebben. U weet dat hij mensen gevangen nam op snelwegen (CGVS II, p. 8) en dat hij geen lokaal accent had (CGVS II, p. 8), maar hier houdt uw kennis op. Gevraagd wat u kunt vertellen over H. (...), weet u dat hij een commandant was en dat hij werkte in Batikot (CGVS I, p. 24). Over zijn origine weet u niets te vertellen, noch over de activiteiten waarbij hij betrokken was, aangezien u niet kon weten wie wie was (CGVS I, p. 24; CGVS II, p.9). Uw kennis over de talibancommandant in uw regio, die gestorven is de nacht nadat u met hem een interview had gehad, is dermate vaag en weinig doorleefd dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u omwille van uw interview met deze commandant Afghanistan heeft moeten verlaten.”

In het eerste middel van zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat deze talibanleider zijn gezicht tijdens het gesprek bedekt hield en stelt hij zich de vraag welke crimineel zichzelf nu gaat verraden door persoonlijke informatie te verspreiden tijdens een interview met een plaatselijke reporter. Dat hij zo weinig achtergrondinformatie kon geven over mawlawi H. komt volgens verzoeker omdat deze man een door de overheid gezochte crimineel was die zijn ware identiteit verborgen hield. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel niet waarom de taliban verzoeker er dan van zou hebben verdacht mawlawi H. te hebben verraden bij de autoriteiten. Verzoeker verklaarde dat hij zelf geïnformeerd werd door andere mensen dat de taliban chauffeurs gevangen genomen hadden en naar de bazaar hadden gebracht (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 22, en stuk 5, gehoorverslag 21 september 2017, p. 9). Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker niets persoonlijks over deze commandant te weten is gekomen. Verzoeker zou van mawlawi H. enkel informatie hebben verkregen over de reden waarom hij de chauffeurs had gevangen genomen en wat hij met hen van plan was. Gevraagd waarom hij van de gelegenheid geen gebruik had gemaakt om meer informatie te verkrijgen, antwoordde verzoeker: *“Sommige zaken mogen wij niet vragen, zoals identiteit, wie ze zijn, vanwaar ze komen, want ze bewegen met hun gezicht bedekt, hoe zou een journalist dergelijke zaken kunnen vragen”* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 september 2017, p. 10-11). Uit verzoekers

verklaringen blijkt verder dat mawlawi H. ook niet toeliet dat zijn stem zou worden opgenomen of dat er een foto van hem zou worden gemaakt (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 22). Dat verzoeker er in die omstandigheden door de taliban van zou worden verdacht cruciale informatie te hebben doorgespeeld aan de Afghaanse autoriteiten die hen in staat zou hebben gesteld de commandant door een gerichte drone-aanval te elimineren, acht de Raad niet aannemelijk.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het verloop van het interview dat hij met mawlawi H. had afgenomen. De volgende vaststellingen van de bestreden beslissing zijn wat dit betreft pertinent en vinden steun in het administratief dossier:

“Zo vertelde u tijdens het eerste gehoor dat u eerst met de commandant sprak en u vervolgens drie tot vier minuten met de gevangen genomen chauffeurs kon spreken (CGVS I, p. 19). Tijdens uw tweede gehoor vertelde u echter dat u onmiddellijk naar het voertuig ging waar de gevangenen inzaten (CGVS II, p. 9), en u enkel hallo en salam kon zeggen tegen deze chauffeurs (CGVS II, p. 10), aangezien mawlawi H. (...) u onmiddellijk vroeg weg te gaan en u naar hem te brengen (CGVS II, p. 10), waarna u vervolgens sprak met Mawlawi H. (...) (CGVS II, p. 10). Gevraagd of u na het gehoor nog gesproken heeft met de gevangen genomen chauffeurs, beweert u dat u na het interview met niemand anders heeft gesproken (CGVS II, p. 11). Geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen tussen het eerste en tweede gehoor bijgevolg verschillend zijn, blijft u erbij dat u eerst dag heeft gezegd aan de chauffeurs. U voegt er bovendien aan toe dat u tijdens het eerste gehoor meer informatie gaf over de chauffeurs, bijvoorbeeld dat deze meestal van Logar kwamen (CGVS II, p. 11), hetgeen eveneens niet klopt, aangezien u tijdens het eerste gehoor enkel heeft verteld dat deze mensen niet uit Batikot afkomstig waren (CGVS I, p. 22). Ook vertelde u tijdens het eerste gehoor dat u met verschillende talibancommandanten had gesproken. U geeft als voorbeeld dat u een gesprek had met een commandant nadat er een jongen en een meisje waren neergestoken, en u vermoedt dat u met deze commandant mocht spreken opdat u een boodschap de wereld in zou sturen en de bevolking van dergelijk gedrag in de toekomst zou weerhouden (CGVS I, p. 23). Wanneer u tijdens het tweede gehoor op het CGVS geconfronteerd werd met uw verklaring dat u reeds met andere commandanten had gesproken, ontkent u dit opnieuw en beweert u dit niet gedaan te hebben (CGVS II, p. 10). Deze duidelijk tegenstrijdigheden tonen aan dat u geen reportages heeft gemaakt, noch over Mawlawi H. (...), noch over andere talibancommandanten.”

De vaststelling dat hij verschillende verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop hij met de chauffeurs kon praten en de duur van dit gesprek laat verzoeker in zijn verzoekschrift ongemoeid. Hij doet er dan ook geen afbreuk aan. Zo verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij enkel heeft beweerd met ‘anderen’ te hebben gesproken, doch niet dat het hier ook talibancommandanten van het niveau van mawlawi H. betrof, kan hij niet overtuigen. Verzoeker werd immers gevraagd of talibancommandanten dan zo aanspreekbaar waren dat hij naar hen toe kon gaan en hen vragen kon stellen, waarop hij het voorbeeld gaf van een jongen en een meisje die door een commandant waren neergestoken omdat ze elkaar in het geheim zagen. Verzoeker verklaarde dat hij met *hem* – verzoeker verwees naar deze commandant – mocht spreken omdat die de boodschap wou verspreiden dat wie dergelijk gedrag stelt zo eindigt (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 23). In tegenspraak hiermee ontkende verzoeker tijdens zijn tweede gehoor ooit met andere leden van de taliban dan mawlawi H. een interview te hebben gedaan (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 september 2017, p. 7).

Tot slot dient te worden gewezen op enkele opmerkelijke verschillen in de chronologie van de verschillende bedreigingen die plaatsgevonden zouden hebben na de dood van mawlawi H. Zo vermeldde verzoeker tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat de taliban twee maal bij hem thuis zijn langs geweest. Een eerste keer zouden ze een dreigbrief hebben afgeleverd aan zijn moeder en een tweede keer zouden ze de deur geforceerd hebben en binnengekomen zijn om hem te zoeken. Tijdens dit tweede bezoek zouden de taliban zijn oom langs moederszijde, die in het huis aanwezig was, hebben geketend en geslagen (adm. doss., stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). In het spontaan relaas dat verzoeker uiteenzette op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter maar sprake van één bezoek van de taliban bij hem thuis. Verzoeker zou zich in het huis van zijn schoonvader hebben bevonden toen zijn moeder hem 's nachts opbelde om hem te waarschuwen dat de taliban naar hem op zoek waren en het huis waren binnengedrongen. Het eerdere bezoek waarbij de taliban een dreigbrief afgegeven zouden hebben aan zijn moeder vermeldde verzoeker aanvankelijk niet. Pas nadat hij zijn spontaan relaas beëindigd had, voegde hij toe dat hij vergat te vermelden dat er ook een brief werd bezorgd bij hem thuis (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 20). Het valt op dat wanneer verzoeker

tijdens zijn tweede gehoor wordt gevraagd wat er achtereenvolgens is gebeurd, hij opnieuw geen melding maakt van de dreigbrief die zou zijn afgeleverd bij hem thuis. Dit doet hij pas wanneer hem gevraagd wordt hoeveel brieven hij heeft ontvangen van de taliban. Verzoeker verklaart dat de tweede brief gestuurd werd na het incident waarbij de taliban zijn huis binnendrongen en zijn oom mishandelden (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 21 september 2017, p. 9-13). Deze chronologie van de feiten stemt dan weer niet overeen met de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de DVZ, waaruit blijkt dat de taliban de tweede brief hebben afgeleverd nog voor zij hem thuis kwamen zoeken. Indien verzoeker daadwerkelijk verschillende keren bedreigd is geweest door de taliban, mag verwacht worden dat hij nog weet in welke volgorde deze bedreigingen hebben plaatsgevonden en dat hij hierover eensluidende verklaringen aflegt, *quod non*. Bij de DVZ maakte verzoeker blijkens het gehoorverslag overigens geen melding van het incident in de bazaar van Chahardi waarbij twee onbekenden zijn telefoon afnamen, alle opgeslagen telefoonnummers belden en vervolgens deze nummers wisten (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen maakt verzoeker zijn voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. Zijn *taskara*, de certificaten van de universiteit, de puntenlijsten van de universiteit en de middelbare school, het certificaat van een opleiding Engels en de foto's van het seminarie waarop hij zijn thesis voorstelde, hebben betrekking op zijn identiteit en opleiding, doch houden geen verband met de feiten op basis waarvan verzoeker internationale bescherming vraagt. Het attest en de badge van radio Spin Ghar kunnen hoogstens verzoekers activiteiten als reporter voor radio Spin Ghar staven doch niet de bedreigingen die hij hierdoor zou hebben ontvangen van de taliban. De enveloppe, tot slot, duidt erop dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan, maar heeft evenmin betrekking op de voorgehouden vervolgingsfeiten. De dreigbrieven die verzoeker voorlegde kunnen door om het even wie geschreven zijn en vormen dus geen bewijs dat verzoeker daadwerkelijk bedreigd wordt door de taliban. Wat dit betreft, wijst de Raad bovendien nog op de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen wat betreft de chronologie van de verschillende bedreigingen die hij zou hebben ontvangen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst blijkt uit de actuele en objectieve informatie waarnaar verwezen wordt in de aanvullende nota van verwerende partij van 17 mei 2019 dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen Kaboel en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden er door de autoriteiten gerichte veiligheidsoperaties uitgevoerd en is controle over de weg voor de autoriteiten van groot belang. Het gegeven dat onderweg veiligheidsoperaties plaatsvinden, belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kaboel. Tevens blijkt uit voormelde informatie dat de verkeersveiligheid het grootste probleem is op de weg tussen Kaboel en Jalalabad en dat daarbij de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Vervolgens komt verwerende partij na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in voormelde aanvullende nota van 17 mei 2019 als volgt toegelicht:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan onderhavige nota toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 25 februari 2019; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapend militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen

overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

(...)

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoeker brengt geen informatie bij die van aard is om aan te tonen dat de door verwerende partij aangebrachte informatie met betrekking tot de stad Jalalabad onjuist of achterhaald is en dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie vervat in het rapport van LandInfo van 16 oktober 2016 waarnaar verzoeker in het tweede middel verwijst is, gelet op de recente informatie bijgebracht door verwerende partij, niet actueel. Dat Islamitische Staat (IS) in Jalalabad reeds aanslagen heeft gepleegd waarbij voornamelijk burgerslachtoffers vielen, zoals de dodelijke aanval op de hulporganisatie Save the Children waarnaar verzoeker in het tweede middel verwijst, wordt in bovenstaande analyse mee in rekening genomen. Dergelijke aanslagen duiden er evenwel niet op dat IS de stad of delen daarvan onder controle heeft of probeert te krijgen, noch dat IS er verwickeld is in hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten met andere gewapende groepen of de Afghaanse overheid. De ontvoering en dood van een collega van verzoeker in Jalalabad omwille van diens activiteiten als reporter kan niet worden gekwalificeerd als willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en kan dan ook, voor zover hier al enig geloof aan mag worden

gehecht, geen ander licht werpen op bovenstaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

De Raad is voorts van oordeel dat, niettegenstaande uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat een intern vestigingsalternatief in Jalalabad niet evident is, in het geval van verzoeker, rekening houdend met zijn persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in deze stad vestigt. In de bestreden beslissing wordt wat dit betreft gewezen op het volgende:

"U bent een volwassen man die in de stad Jalalabad vier jaar gestudeerd heeft aan de universiteit (CGVS I, p. 4). U bent in 2015, kort voor uw vertrek uit Afghanistan afgestudeerd als bachelor chemie. Er kan bijgevolg van uitgegaan worden dat u door uw universitaire studies in Jalalabad als hooggeschoolde man niet alleen een gunstige positie heeft op de arbeidsmarkt maar ook dat u voldoende vertrouwd bent met deze stad om er bij terugkeer opnieuw een leven op te bouwen. U beweert dat u tijdens uw studies kon rekenen op uw vrienden om bij te logeren (CGVS II, p. 15), waaruit kan verondersteld worden dat u bij uw terugkeer opnieuw ook op uw netwerk zal kunnen terugvallen. Daarnaast blijkt ook uit uw facebookconnecties (zie administratief dossier) dat u wel degelijk over een ruim netwerk aan vrienden heeft die nog woonachtig en werkzaam zijn in de stad Jalalabad. Daarenboven beweert u dat ook uw broer momenteel een opleiding volgt aan de universiteit, waardoor er kan verwacht worden dat uw broer eveneens vertrouwd is met Jalalabad (CGVS I, p. 6) en hij u bij uw terugkeer ook kan helpen bij uw re-integratie.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat op het moment dat u in het vizier bent van de taliban, u nergens anders meer veilig bent. U voegde hieraan toe dat uw collega die verhuisd is naar Jalalabad, eveneens is meegenomen door de taliban (CGVS II, p. 15). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben, (...), zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Gelet op voorgaande motivering, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker wijst er in het tweede middel op dat hij geen enkel familielid heeft wonen in Jalalabad, maar gaat eraan voorbij dat er blijkens zijn verklaringen andere personen zijn bij wie hij, al dan niet tijdelijk, terecht kan, zoals voormalige studiegenoten en vrienden. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Evenmin betwist verzoeker dat zijn broer momenteel een opleiding volgt in Jalalabad en hem bij zijn vestiging aldaar ondersteuning kan bieden. Verzoeker betwist tot slot evenmin dat hij, die in Jalalabad heeft gestudeerd en er een universitair diploma heeft bekomen, een gunstige positie heeft op de arbeidsmarkt en voldoende met de stad vertrouwd is om er voor hemzelf en zijn gezin een leven op te bouwen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN